Slovenský diplomat Jozef Banáš varuje: Koronavirus je podivná, až podezřelá záležitost! Chtějí nás nemocné. Elity a korporace potřebují mít lidi závislé na jejich lécích a vakcínách

- CZ24 News | 22. dubna 2020

ČESKO/SLOVENSKO: Koronavirus je podivná, až podezřelá záležitost. Slovenský diplomat Jozef Banáš má nedobrý pocit, že elity nepotřebují mít lidi zdravé, ale závislé na jejich lécích a vakcínách. Přál by si, aby se světu po odeznění pandemie otevřely oči, ale obává se, že jakmile špatné časy pominou, vrátí se vše do starých kolejí. Úspěšnému spisovateli se však v těchto dnech dostalo uznání, když nejvýznamnější německé vydavatelství vědecké literatury zařadilo jeho reportáž z Krymu do výběru evropských analytických textů. To, že o ni na Slovensku nestálo žádné z mainstreamových médií, kterým ji nabídl, přičítá tomu, že vědí, že se tady děje to, co jednou historie označí za „Krymskou lež".

Dal byste za pravdu hlasům, že svět už nikdy nebude jako předtím, než ho postihla pandemie koronaviru? V jakém smyslu? Ve vztahu k přírodě, ochraně klimatu, mezi lidmi navzájem, k seniorům coby v důsledku nákazy nejzranitelnější části společnosti?

Z celé duše bych si přál, aby se svět změnil, aby lidé začali hledat duchovní cestu, abychom si uvědomili, že tento materialisticko-konzumní život naší západní civilizace nás vede do pekla. Naším ideálem se stalo bohatství, které se jako divoký kůň utrhlo ze řetězu lidského štěstí. Úcty a uznání se netěší lidé a instituce, co tvoří hodnoty, které jsou přínosem pro lidstvo, ale ti, kteří se přiživují. Mám na mysli především banky, které nic nevytvářejí, jen kumulují peníze a moc. Člověk se dnes stal pracantem a konzumentem a výrobcem nových pracantů a konzumentů. Ten, kdo se snaží mít nějakou vyšší duchovní ambici, je podivín, vysmívají se mu, ostrakizují ho. No ale to není nic nového − v celé historii lidstva dokázali něco jen ti, kteří šli proti proudu a nechali na sebe plivat. Ty nejodvážnější ukřižovali a upálili. V mém připravovaném románu Nádherná smrt v Altaji odpovídá šaman na otázku: „Kdy budu vědět, že jsem nastoupil na cestu duchovních hodnot" slovy: „Zjistíš to podle toho, že ti bude materiálně hůř". To je podstatné. Chceme-li svět změnit, musíme se uskromnit. Ale kdo je dnes ochoten mít méně a být více?

Moc bych si přál, aby se světu po korunaviru otevřely oči, ale jsem pesimista. To by tu musel být koronavirus trvale – vypadá to, že asi tomu tak bude – jako přísný učitel s rákoskou a každý pokus o podvod, lež, krádež či násilí by trestal. Tato zvláštní epidemie není ničím ve srovnání se dvěma světovými válkami a jak se po nich člověk změnil? Když padaly bomby, prosil Boha o holý život, a když bomby padat přestaly, vylezl z krytu či zákopu a obral mrtvé o hodinky. Měl jsem přítele silného kuřáka. Když mu diagnostikovali rakovinu hrtanu, přestal kouřit a zapřísahal se, že už nikdy cigaretu do úst nevloží. Třetí den po operaci jsem ho nachytal tajně kouřit na balkoně v nemocnici. Do měsíce bylo po něm. To máte tak. Ti, kteří cílevědomě pracují na svém zušlechťování mentálním, duchovním i fyzickém, žádnou hrozbu nepotřebují. A těm, kteří se přejídají, pijí alkohol, kouří, nemají pohyb, žádná hrozba nepomůže. Takže moje odpověď zní, že se nic nezmění. Dokud bude špatně, lidé se na tu dobu polepší, a jakmile špatné časy pominou, vrátí se do starých kolejí a i na zdraví si budou připíjet alkoholem…

Nejen u nás se vedly střety o to, jestli zavádět přísná opatření a utlumit tím ekonomiku. Dokonce se v souvislosti s počtem obětí vyčíslovala hodnota lidského života na 1,2 milionu korun a konfrontovala se s obrovskými ekonomickými ztrátami. Český prezident Miloš Zeman ale konstatoval, že nelze obětovat lidské životy na oltář ekonomického růstu. Jak na tyto diskuse pohlížíte?

Já se dívám na samotný koronavirus jako na velmi podivnou, až podezřelou záležitost. Náš premiér Matovič prohlásil, že nebude premiérem, jemuž umírají lidé. No ale na Slovensku podle statistik každý den zemře 145 lidí na stáří a různé diagnózy. To bereme v potaz jen mrtvé na koronavirus? Navíc k neděli jich bylo na Slovensku jedenáct… Všichni s úzkostí sledujeme počty nakažených a mrtvých, které samy o sobě působí příšerně, ale ve srovnání s úmrtími na jiné nemoci tak strašné zdaleka nejsou.

V Itálii zemřelo za víc než měsíc, co se objevil koronavirus, přes 23 tisíc lidí. Když takové číslo řeknete a ještě k tomu ukážete v televizi kostely plné rakví, je jasné, že se lidí zmocní panika. Ale kdybyste řekl, že za stejnou dobu zemřelo v Itálii na jiné nemoci 52.tisíc lidí, tak už to tak hrozné není.

Při veškerém respektu k nebezpečnosti viru však chování médií a politiků vyvolává logické otázky. Mezi hlavní faktory úmrtí patří podle oficiálních zdravotnických informací nevhodná strava, kouření, obezita, nedostatek pohybu a konzumace alkoholu. To jsou zároveň i důvody, které se výrazným způsobem podílejí na snižování imunity. A světe, div se, všechny autority v čele s naším ministrem zdravotnictví vzývají všelijaké vakcíny, místo aby lékaři den co den z obrazovek hučeli do lidí, aby se nepřejídali, nepili alkohol, nekouřili a hýbali se. Místo toho čekáme na vakcínu jako na spásu.

Z vašeho pohledu její objev valný význam mít nebude?

Ale vakcínu vyvinou, když už tady tento vir dávno nebude, protože už tu bude místo něj jiný. A to zase půjdeme do karantény a budeme donekonečna zavírat školy, pracoviště a vyvíjet nové a nové vakcíny? Místo informací o smysluplnosti zdravého života do nás hučí informace o smysluplnosti vakcín, což je skandální. Jediná cesta se jmenuje imunita, neboli přirozená tvorba protilátek organismem!

Tvorba imunity vakcínami je jako braní anabolických steroidů, svaly se vám z nich sice naoko zvětší, ale ve skutečnosti budete slabší. Je mi trapné, že já, spisovatel, to musím připomínat prý odborníkům. Imunita je přirozená vlastnost organismu, kterou si musíte upevňovat zdravým životním stylem. Pohyb, slunce, bezmasá strava, žádné cigarety, žádný alkohol a tak dále. Když vidím ve zprávách lidi, kteří mají těžkou obezitu, ptám se, kde jsou lékaři, kteří by těmto lidem řekli, jak mají žít a přemýšlet. Každý den by měli ve zprávách vyprávět o zdravém těle a duchu a oni místo toho blbnou o spásných vakcínách.

Mám z toho nedobrý pocit, že nepotřebují mít lidi zdravé, ale závislé na jejich lécích a vakcínách. Prostě žít zdravě, pánové premiéři, prezidenti a celá WHO, to je cesta, a ne karantény a vakcíny. No ale kdyby to tak bylo, nevzkvétal by tak byznys s léky. Nechápu, jak může být zdraví předmětem byznysu, jak mohou být nemocnice či lékárny v soukromých rukou. Podstatou byznysu je přece vydělat. Už jste někdy slyšel o tom, že by nějaký majitel nemocnice byl ochoten podnikat se ztrátou? Mám pocit, že největším nepřítelem lékaře v našem systému je zdravý a mrtvý člověk. Při sledování počtů vyléčených z koronaviru mě napadlo, že se tito lidé vyléčili, přestože nemáme vakcínu. Jak se tedy vyléčili? Proč potom potřebujeme vakcínu, pokud se vyléčili i bez ní?

Kam by měla od vlád – jedno či v Česku nebo na Slovensku – především směřovat pomoc? Ruce po státu natahují všichni a hlavně ti, kteří jinak nejvíce mluví o tom, jak se má každý

o sebe postarat. Nelze však pomoci všem. Pokud ano, hrozil by bankrot státu. Co s tím?

Především by státní představitelé měli lidem vysvětlit, že stát nemá k dispozici zlatou slepici, která by na požádání snášela zlatá vejce. Lidé vůbec nechápou, že to, co má stát k dispozici, jsou jejich peníze z daní, odvodů a jiných poplatků anebo peníze půjčené. Zachytil jsem volání herce Jana Hrušínského o podporu od státu, podobně na Slovensku žádali podporu někteří pracovníci umělecké branže. No a co mají říct ty tisíce obchodníků, pěstitelů, řemeslníků a vůbec živnostníků, kteří nepracují a také nemají příjmy? Je mi jasné, že je to pro každou vládu těžké dilema, zda zachraňovat životy, nebo ekonomiku. Ledaže, promiňte, nejsem cynik, ale už jsem řekl, že na jiné nemoci umírá mnohem více lidí než na koronavirus a žádné drastické ekonomické restrikce se kvůli tomu nedělaly. Mám pocit, že někteří politici sami podlehli panice, kterou vyvolávají. Zmínil jste, že každý by se měl o sebe postarat. To jsme si měli uvědomit především jako stát, když jsme si zlikvidovali obrovskou část zemědělství a dnes jsme odkázáni na dovoz základních potravin. První, co bych na místě pánů premiérů Babiše a Matoviče udělal, by bylo, že bych okamžitě nechal vypracovat vládní projekt na zajištění potravinové soběstačnosti.

Co současná pandemie může udělat se soudržností EU? Zlé jazyky mluví o pozvolném konci. Neselhaly v krizové situaci špičky Evropské unie? Nebo je kritika nespravedlivá a řešení mělo být od začátku jen na členských zemích?

Nedokážu objektivně posoudit, zda a jak špičky Evropské unie selhaly. Nikdo v Bruselu, v Praze ani v Bratislavě nemohl virus a zejména paniku s ním související předpokládat. Nyní EU a Evropská centrální banka nabízejí svým členským státům finanční pomoc, ale to přece nebude dar, nýbrž půjčka, kterou budeme muset vrátit i s úroky. Spíš bych upozornil na psychologický efekt. Když začalo být špatně, nikdo neutekl do Bruselu, ale každý se rozjel domů do své vlasti. Domnívám se, že snahy o další centralizaci moci v Bruselu jsou odsouzeny k neúspěchu. Podle mě by se Evropská unie měla vrátit do podoby, v jaké byla, když ještě fungovala jako EHS.

Lze vlivem nemoci Covid-19 očekávat změny na geopolitické scéně? Ovlivní pandemie nějak postavení Číny nebo Spojených států?

Nemyslím si, že by virus zásadně ovlivnil vývoj na světové scéně, ten totiž nezvratně směřuje k posílení pozic zemí střední a východní Asie: Číny, Indie, Ruska – nezapomínejme, že tři čtvrtiny Ruska leží v Asii, Vietnamu, Singapuru, Malajsie, Myanmaru, Indonésie a dalších. Naopak země Evropy, USA i ropu těžící arabské země svého ekonomického zenitu dosáhly, elity těchto zemí jsou tak bohaté, že ztrácejí motivaci. Navíc je tu nezanedbatelný faktor − ochota a připravenost lidí tvrdě pracovat.

V čem vidíte hlavní příčiny toho, že nejtvrději odnášejí pandemii Itálie, Španělsko, Spojené království, Francie a země Beneluxu? Proč se tyto evropské státy v přepočtu obětí na milion obyvatel tak moc liší třeba od Německa nebo zemí V4?

Nechci působit přemoudřele, proto raději zacituji slavného Řeka Aristotela Onassise, který řekl: „Zkušenost mě naučila, že když má člověk příznivé materiální podmínky, hojnost potravy, má málo energie a je méně odolný. Na druhou stranu ti, kteří byli nuceni nastavovat své životy a bojovat o přežití, se lépe přizpůsobili okolnostem, když přišly špatné časy“. Tady někde je třeba hledat odpověď.

V pomoci ostatním zemím se výrazně angažovala Ruská federace. Pomohla především Itálii, což vyvolalo reakce, že chce vrazit klín do soudržnosti EU, pomáhá i Spojeným státům. Co bude s unijní protiruskou a proukrajinskou agendou, započatou na přelomu let 2013/14? Změní se? Je možné, že se otevře i diskuse o přehodnocení sankcí vůči Rusku?

Neumím posoudit skutečný význam ruské pomoci, nebo spíše její propagační efekt. Faktem však zůstává, že Italům nepřišli pomáhat Britové, Američané či Němci, ale Rusové a Číňané. Nedovedu si dost dobře představit italskou vládu, že bude jednou rukou vděčně mávat Rusům za pomoc a stejnou rukou bude hlasovat pro sankce. Myslím, že každý soudný politik ví, že sankce jsou vymyšlené, evropským politikům vnucené a navíc se ukazuje, že mají více negativní dopad na ty, kdo je uvalili, než na ty, na které byly uvaleny. Díky sankcím dnes například Rusko vyváží dvakrát tolik obilí než před jejich uvalením. Byl jsem v době sankcí v ruském Altaji a i v těch nejzapadlejších městečkách byly skvěle zásobené obchody, zejména ruským zbožím. Přehodnotí se sankce? Pokud v USA vyhraje volby Trump, mám silný pocit, že se přehodnotí. Pak nestihnete počítat ty, kteří otočí a budou křičet, že oni to už dávno říkali…

Sankce souvisejí s děním na Krymu a referendem o jeho začlenění do Ruské federace. Vy jste na Krymu loni byl a natočil jste reportáž „Jak jsem na Krymu hledal partyzány, aneb jak rusofobie vyvolala první světovou válku“. Je Krym okupovaný proti vůli místních obyvatel a co reportáž divákovi hlavně ukázala?

Natočil jsem jednak krátká videa, ale napsal jsem i obsáhlou reportáž s hlavní myšlenkou − je-li tedy Krym okupován proti vůli svých obyvatel, tak tam musí přece být nějaký protiruský odpor, alespoň nějaké graffiti v zapadlých uličkách. Prakticky všechna naše mainstreamová média jsou protiruská, a pokud by takový odpor byl, tak by o něm určitě informovala, ale ona nic. Za pět let od údajné anexe se tam nevydal žádný náš novinář. Proč? Jaký ještě chcete lepší důkaz, že o Krymu lžou, jen se práší? Prošel jsem s mým českým kamarádem Krym křížem krážem, zajeli jsme ve vypůjčeném autě s ruskou poznávací značkou, kam jsme chtěli, rusky mluvím a debatoval jsem s asi dvaceti lidmi, i Ukrajinci a Tatary, byli i kritičtí, ale se skutečností, že jsou součástí Ruské federace, byli spokojeni. Pokud mě někdo označuje za rusofila, nic mu nebrání v tom, aby se na Krym vydal a přesvědčil se na vlastní oči.

Tuto Vaši reportáž z července minulého roku nyní zařadilo nejvýznamnější německé vydavatelství vědecké literatury Ibidem Verlag Stuttgart do výběru evropských analytických textů s názvem „Politická korektnost ve světě – počátky totalitního stavu mysli“. Je to pro vás určitě velká pocta. Čím si ale vysvětlujete to, že když jste ji nabídl čtyřem mainstreamovým médiím na Slovensku, ani jedno nezareagovalo?

Protože vědí, že se tady děje to, co jednou historie označí za „Krymskou lež“. Dokonce jeden novinářský nedouk z „bratislavské kavárny“ napsal, že reportáž nemohou zveřejnit ne z politických důvodů, ale proto, že je slabá. Skutečnost, že tato reportáž vyšla v Rusku, mě nepřekvapila, ale její německé vydání bylo pro mě opravdu zadostiučiněním.

Vám se čerstvě dostalo i dalšího velkého uznání. Ministerstvo školství, vědy, výzkumu a sportu SR rozhodlo udělit vašemu románu o Milanovi Rastislavovi Štefánikovi doporučení jako vhodného didaktického prostředku k výuce dějepisu na základních i středních školách. Čím může být spoluúčastník na vzniku Československa inspirativní pro přítomnost i 101 let po jeho tragické smrti?

Věřím, že toto rozhodnutí Ministerstva školství zaregistrují i v České republice, kde román vyšel v českém překladu. Štefánik byl nejen talentovaný astronom, voják, politik, diplomat, ale především úžasně inspirativní a motivující člověk. Dva nejmladší generálové francouzské armády v celé její historii byli Napoleon a Slovák Štefánik. Kniha vyšla i v angličtině, překládá se do ruštiny a srbštiny.